

BEMUTATJUK KOCSIS LIZÁT

A síkról a hegytetőre

Hosszú árnyéka van *Pék Lajosnak*, pedig visszavonulása óta máig két igazgatója is volt a budakeszi Erkel Ferenc Művelődési Központnak. (Ráadásul az egyiket szintén Lajosnak hívták.) Az újonnan megválasztott igazgató, *Kocsis Liza*, elődjéhez hasonlóan maga is a Kiskunság, Kiskunhalas szülőtte. Amikor a folytonosságot félig tréfásan értésére adom, veszi a lapot, s azal válaszol, a város polgármestere is arról a vidékről, Soltvadkertről származik. (*Budakeszin tehát erős a kiskun lobbí – a Szerk.*) Ehhez képest pályafutása legújabb állomásaként a dimbes-dombos Budakeszin kötött ki.

– Alföldi létemre mindig is vonzottak a hegyek – meséli. – Mindig is szerettem túrázni, hegyet mászni, nomadizálni, sok éven át családotul nyaranta két hónapot is sátoroztunk a Bükkben. De itt, Budakeszin és a Budai-hegyekben, illetve a Pilisben sokszor megfordultam rokonaimmal, barátaimmal, nem ismeretlen tehát ez a vidék. Ám Petőfinek is igaza volt, az Alföldnek is megvannak a maga szépségei.

– *Hol kezdődött a pályafutása?*

– Első munkahelyem Szolnokon volt. Még a Debreceni Tanítóképző Intézetbe jártam népművelés-könyvtár szakra, és gyakorlatra a Szolnoki Megyei Művelődési Központba kerültem. A gyakorlat olyan jól sikerült, hogy az akkori igazgató, bár még szabad státusa sem volt, marasztalt, rögtön állást ajánlott. Nekem is tetszett az intézmény, a hetvenes évek elején járunk, több, országos rendezvénynek adott otthont, szép szakmai feladat volt, így elfogadtam az ajánlatot.

– *Mindig népművelő, vagy mai terminológiával: kulturális menedzser szeretett volna lenni?*

– Eredetileg orvos-mérnöknek készültem, latin-görög szakra jártam a kiskunhalasi gimnáziumba, de aztán – mivel ilyen szak nem létezett – úgy gondoltam, népművelés-könyvtár szakra jelentkezem. Soha nem bántam meg, hogy így döntöttem!

– *Az orvos és a népművelő, azért valljuk meg, nem rokon szakmák.*

– De igen, mid a két hivatás közepontjában az ember áll. Miért lettem népművelő? Már egészen fiatalon szerettem foglalkozni az emberekkel, segíteni, szervezni a kulturális életet iskolán belül és

kívül. Gyerekkorom óta tanultam táncolni, később oktattam, rendszeresen szerepeltem versmondó-versenyeken, mindig tagja voltam az irodalmi szakköröknek stb., a pályaválasztásom tehát nem előzmények nélkül történt.

– *Szóval, Szolnokon megtalálta a helyét.*

– Nagyon jól éreztem magam, az országos rendezvények szervezésén kívül részt vehettem a Magyar Művelődési Intézet „nyitott ház” kísérletében, szakmai cikket írhattam és publikáltam.

– *Mégis eljött.*

– Nagyobbik fiam, mert közben családot alapítottam, olyan zenei tehetségnek bizonyult, hogy a helyi zenepedagógusok biztattak, mindenképpen próbáljunk meg Pestre költözni, mert csak ott tud igazán fejlődni.

– *Megérte az áldozatot?*

– Biztosan, fiam ma a Fesztiválzenekar elismert timpanistája, szóló művésze. Szóval a család úgy döntött, irány Budapest. Az Országos Rendező Irodához kerültem, egyben a Korona Pódium titkára is voltam. Úgy látszik, szerencsém volt a munkahely-választással, mert itt is úgy éreztem, megtaláltam a helyem. Így aztán nehezen is álltam rá, hogy jó egy év után váltsak, amikor a Fővárosi Művelődési Házba hívtak, de *Urbán Gyula* igazgató hívó szavának végül is nem tudtam ellenállni.

– *Ez mikor is volt?*

– 1986-ban.

– *Ha jól számolom, ez huszonegy év. Mert hogy a közelmúltig ez volt a munkahelye. Hogyhogy mégis eljött Budakeszire?*

– Döntésemet az indokolta, hogy időközben a Fehérvári úti épületet bontásra ítélték, valamilyen irodaház épül majd a helyén. Igaz, egy kisebb művelődési ház is készül, de az már nem a legendás FMH lesz. Sem léptékében, sem múltjában, sem szellemében. Nem akartam végigasszisztálni ezt az időszakot, úgy éreztem, van bennem még annyi ötlet, energia, hogy valami másba, valami újba vágjak bele. Hogy miért éppen Budakeszi? Előzetes tájékozódásaim alapján úgy éreztem, ez egy olyan város, amely barátja a kultúrának, és őrzi a hagyományait. Elmondhatom azt is, más helyre nem is adtam be pályázatot.

– *Anyira biztos volt a dolgában?*

Dehogy. Mivel ezt találtam rokonszenves-

nek, elhatároztam, hogy vagy én leszek a budakeszi Erkel Ferenc Művelődési Központ igazgatója, vagy végleg befejezem a közművelődési pályafutásomat. Szóval Budakeszit választottam.

– *Budakeszi pedig önt.*

– Nagyon boldog voltam, amikor kihírdették az eredményt. Nem volt könnyű, hiszen több komoly pályázó is akadt.

– *Elárulna valamit a programjából?*

– A budakeszi mindig is egy jól működő Művelődési Központ volt, ezért mindenekelőtt az elmúlt huszonöt év eredményeire szeretnék építeni. Meglepett,

A budakeszi kiskun lobbí legújabb tagja

milyen sok, működő egyesület, szervezet van a városban, milyen erős a helyi civil társadalom; szeretnék az eddigieknél is jobban támaszkodni rájuk. Az intézmény a városi közművelődésnek, mint a neve is mutatja, központja; de a közművelődés színtere felfogásom szerint az egész város. Végül de nem utolsósorban: a helyi nemzetiségi szervezetekkel szoros együttműködésre törekszem; a Német Nemzetiségi Önkormányzatra, a Székely Körre. Nagyon fontos a nyugdíjasokkal való foglalkozás, de ugyan ilyen fontos a család, a gyermek- és ifjúságnevelés. Céлом, hogy a város óvodáival és iskoláival közösen tudjunk közművelődési programot kialakítani. Budakeszi a művészetek és a természet városa – zene, képzőművészet, fotó, film, színház ideális találkozó helye. Ehhez jó keretet jelent az Erkel Napok. Szeretném, ha ez a rendezvény országos rangot kapna, s ehhez munkámmal én is hozzájárulhatnék.

Biator Oszki